

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Свиленград , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева
Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20215620200500 по описа за 2021
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Решение № 172 от 21.06.2021 година по КАНД № 484/2021 година на Административен съд – Хасково, делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Районен съд – Свиленград, тъй като първият състав на първоинстанционния Съд се е произнесъл относно законосъобразността на Наказателно постановление (НП), по отношение на което не е бил сезиран.

Обжалвано е НП № 26-001183 от 18.01.2021 година на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково, с което на „САЛКО” ООД с ЕИК 108551871, със седалище и адрес на управление: град Кърджали, ж.к., „Студен кладенец”, ул. „Язовирска” № 6, със съдебен адрес: град Хасково, ул. „Враня” № 2, етаж 2, чрез адвокат М.К., представлявано от управителя Касим Хакиф Местан, за нарушение на чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ е наложено

административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 500 лв.

Дружеството-жалбоподател чрез процесуалния си представител – адвокат М.К., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за неправилен и незаконосъобразен, тъй като бил издаден в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Не се излагат конкретни доводи.

В съдебната фаза, редовно призовано, дружеството-жалбоподателят не изпраща представител. В писмена Молба-становище адвокат К., иска от Съда да отмени обжалвания акт, тъй като счита същия за неправилен и незаконосъобразен. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Директорът на Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково, редовно призовани, изпращат представител – Старши юрисконсулт Катя Грудева, която намира Жалбата за неоснователна и иска от Съда да потвърди обжалваното НП като правилно и съобразено както с материалния, така и с процесуалния закони. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 09.12.2020 година служители на АНО (свидетелите Ел. Ив. Л. и Н. Т. Д.) извършват проверка за спазване на трудовото законодателство в обект –

магазин за хранителни стоки, намиращ се в близост до град Любимец на автомагистрала (АМ) „Марица”, при км. 82 + 310, посока Свиленград, на територията на община Любимец, област Хасково, стопанисван от дружеството-жалбоподател. На проверката присъства управителя на дружеството-жалбоподател Касим Хакиф Местан.

Връчена е Призовка на основание чл. 45, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) на управителя Местан, в която са посочени какви документи във връзка с извършваната проверка следва да представи дружеството и какъв срок следва да стори това.

Представен е в Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково Трудов договор № 428 от дата 11.11.2020 година, сключен със С.М.Е. и подписан от двете страни – от една страна дружеството-жалбоподател като работодател и С.М.Е. като работник.

За извършената проверка на място и по документи е съставен в Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково Протокол с рег.№ ПР2036550/18.12.2020 година, в който са посочени констатираните 30 на брой нарушения (като под № 13 фигурира процесното) и са дадени предписания за отстраняването им като е определен и срок за това. Протоколът е връчен на управителя на дружеството-нарушител, по което обстоятелство няма спор между страните по делото.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Ел. Ив. Л. – Главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” към Министъра на труда и социалната политика, съставя против дружеството-жалбоподател в присъствие на управителя му Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 26-001183 на дата 18.12.2020 година. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Н. Т. Д.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с неопределяне на разпределение на работното време на С.М.Е. при уговорено непълно работно време от 4 часа. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ, която вписва за нарушена. Посочено е, че деянието е извършено на 11.11.2020 година в магазин за хранителни стоки,

намиращ се на АМ „Марица”, при км. 82 + 310, посока Свиленград. АУАН е редовно предявен и връчен на законния представител на дружеството-жалбоподател, който с подписа си удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 18.12.2020 година.

Срещу Акта извън законоустановения 3-дневен срок постъпва Възражение от дружеството-жалбоподател (изпратено по пощата), в което е посочено, че деянието – предмет на настоящото дело не представлява нарушение на КТ, че деянието е малозначително и липсвал субективният елемент от състава на нарушението.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Директорът на Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково издава процесното НП № 26-001183 на 18.01.2021 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ. Обжалваното НП е връчено на дружеството-жалбоподател на 19.01.2021 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателната преписка (АНП), с отбелязване и на имената на лицето, което го е получило – управителят Местан.

Както в Акта, така и в НП е прието за установено, че работодателят „САЛКО” ООД е извършил нарушение по чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ, тъй като като работодател и страна по Трудовия договор, както и работникът, не са определи (уговори) разпределението на работното време на С.М.Е. при уговорено непълно работно време от 4 часа. За това нарушение на основание чл. 414, ал. 1 от КТ на нарушителя (работодателя „САЛКО” ООД) е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 500 лв.

В кориците на делото е приложена Справка от Търговския регистър относно актуалното състояние на дружеството-жалбоподател.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на

констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 12.07.2021 година свидетели Ел. Ив. Л. и Н. Т. Д.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспори от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Ел. Ив. Л. и Н. Т. Д., които са безпротиворечиви, логични и последователни, правдиво звучащи, взаимно кореспондиращи си и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към представители на дружеството-жалбоподател, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелски показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на вътрешни противоречия и такива по между им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на дружеството-жалбоподател. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта – Д., е и свидетел, присъствал при извършването на проверката и установяването на нарушението, а относно факта, че това лице, както и актосъставителят са в служебно правоотношение с АНО, следва да се има предвид, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година по описа на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и

не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от дружеството-жалбоподател, с оглед установените факти, че като страна по Трудовия договор, заедно с работника, не са определили (уговорили) разпределението на работното време на С.М.Е. при уговорено непълно работно време от 4 часа. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване

на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на дружеството-жалбоподател и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Т.е. нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Налице е и пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена, а приложената и посочена от АНО санкционна норма съответства на установеното нарушение.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните

доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. Видно е, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на дружеството-жалбоподател, макар и направено извън законоустановения срок. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП. В посочения смисъл е Решение от 29.04.2014 година, постановено по КАНД № 111/2014 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова. Независимо от изложеното изрично АНО в НП е посочил, че Възражението е неоснователно.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 416, ал. 1 от КТ и чл. 47, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 416, ал. 5 от КТ. Съгласно чл. 416, ал. 1 от КТ, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с Актове, съставени от държавните контролни органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 18.12.2020 година актосъставителят Ел. Ив. Л. е заемала длъжността „Главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” към Министъра на труда и социалната политика” (чл. 399, ал. 1 от КТ). В този смисъл са и изявленията на свидетеля Л. направени в открито съдебно заседание, проведено на 12.07.2021 година. Предвид изложеното актосъставителят Ел. Ив. Л. безспорно се явява държавен контролен орган, имащ право по силата на закона да извършва подобни проверки, респ. да съставя АУАН за констатираните нарушения. Лицето, подписало НП – К.Ж.К., е заемало към момента на издаването му длъжността „Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково” видно от Заповед № ЧР-920 от 16.05.2018 година на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, приложена в кориците на приетото и приобщено АНД № 55/2021 година на Районен съд – Свиленград, т.е. последният се явява носител на

санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) съгласно чл. 416, ал. 5 от КТ и деянието е извършено в зоната на отговорност на Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково. Отделно от това п ерсоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП е служебно известна на Съда. В тази връзка са представени и Длъжностна характеристика на АНО и Заповед № 3-0058 от 11.02.2014 година на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Дружеството-жалбоподател е наказано за извършено от него нарушение на чл. 138, ал. 1 от КТ.

Сочената за нарушена разпоредба (чл. 138, ал. 1 от КТ) урежда възможността страните по Трудовия договор да уговорят работа за част от

законоустановеното работно време (непълно работно време). Съгласно изречение второ на чл. 138, ал. 1 КТ в случаите когато страните уговорят непълно работно време те определят продължителността и разпределението на работното време.

Както в чл. 139, ал. 1, така и в чл. 66, ал. 1 от КТ са уредени правила, съответно за разпределението на работното време и за съдържанието на Трудовия договор, но касаещи общите случаи относно трудово правоотношение на пълно работно време, а в нормата на чл. 138, ал. 1, изречение второ (последно) от КТ урежда едно изключение от общите правила, което изключва или по-точно в случая допълва приложимостта на общите правила.

В КТ е предвидена възможност за въвеждане на непълно работно време от страна на работодателя, при определени законови предпоставки –чл. 138а, ал. 1 от КТ, но тази хипотеза е извън предмета на настоящия правен спор - тя се отнася или до цялото предприятие, или до негово звено, които работят на пълно работно време.

Както бе посочено по-горе чл. 66, ал. 1 от КТ определя задължителното минимално съдържание на Трудовия договор в случаи на възникване на едно трудово правоотношение, отговарящо на общите правила за такова, уредени в КТ.

КТ обаче съдържа немалко изключения от общите случаи на трудово правоотношение, които изключения съдържат изисквания за съдържание на Трудовия договор различно и в повече от минимално уреденото в чл. 66, ал. 1 от КТ, при това изисквания за императивно, а не факултативно съдържание.

Например такива изисквания за императивно съдържание в повече от това установено в чл. 66, ал. 1 от КТ се съдържат в нормите на чл. 107в, ал. 2 от КТ относно съдържанието на Трудов договор за надомна работа; чл. 107з, ал. 3 от КТ при работа от разстояние и други.

Но най-важният аргумент в горния смисъл е нормата на чл. 115 от КТ озаглавена „Съдържание” на Трудовите договори по Раздел IX на КТ, „Допълнителен труд по Трудов договор”, според която с Трудовите договори

по този раздел освен условията по чл. 66, ал. 1 се уговарят продължителността и разпределението на работното време.

Именно тази норма напълно опровергава становището, че чл. 66, ал. 1 от КТ изчерпателно урежда съдържанието на Трудовия договор, а също така, че начинът на разпределението на работното време е определен в чл. 139, ал. 1 от КТ.

Нормите на чл. 115 от КТ и чл. 138, ал. 1 от КТ са специални по отношение на чл. 66, ал. 1 и чл. 139, ал. 1 от КТ. В тях се уреждат изключения от изискванията за съдържание на Трудовия договор и начин на разпределение на работното време, които изключения се обосновават от необходимостта за засилена защита на правата на работниците, а също така и за контрол и борба със „сивия сектор“ на икономиката, в който основен способ за укриване на действителни доходи, невнасяне на данъци, осигуровки и за експлоатация на работниците е сключване на Трудови договори за непълно работно време.

Нормата на чл. 115 е категорична, че разпределението на работното време се уговаря между страните с Трудовия договор.

Нормата на чл. 138, ал. 1 от КТ не си служи с такива категорични изрази, но след като законът задължава страните, сключили Договор за непълно работно време да определят заедно, а не едностранно, продължителността и разпределението на работното време, то това може да стане единствено чрез акт на съглашение между тях, а такъв акт на взаимно съгласие, може да бъде единствено Договора - Трудовия договор, включително чрез Допълнително споразумение, като част от него.

Смисловото и граматическото тълкуване на тази норма ясно сочи на извод, че разпределението на работното време не може да се извърши с едностранен акт на работодателя като Правилник за вътрешния трудов ред, Графици за работното време и други подобни, които да бъдат единствено сведени до знанието на работника.

Определянето на разпределението на работното време при работа на непълно работно време може да се извърши единствено по взаимно съгласие между страните. А след като е необходимо взаимно съгласие, то следва да

бъде обективизирано в съответно двустранно споразумение постигнато между тях. Следователно уговорката за разпределението на работното време следва да бъде включена в съдържанието на Трудовия договор, включително чрез Допълнително споразумение към него, което, естествено, е неразделна част от самия Трудов договор (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение).

В горния смисъл нормата на чл. 138, ал. 1, изречение второ (последно) от КТ се явява специална по отношение на нормата на чл. 139, ал. 1 от КТ, а също и по отношение на нормата на чл. 66, ал. 1 от КТ.

Правният извод, който правилно е направен от проверяващия и наказващия органи е, че в случая е била нарушена разпоредбата на чл. 138, ал. 1, изречение последно (второ) от КТ, съгласно която при уговорено непълно работно време трябва да бъде определено (уговорено) и разпределението му.

Направените в АУАН и НП констатации не са опровергани от доказателствата по делото, а същите се потвърждават от показанията на разпитаните по делото свидетели и събраните писмени доказателства в тази насока. В настоящия случай Съдът намира, че по делото по категоричен и несъмнен начин, се установи, че в обект: магазин за хранителни стоки, намиращ се на АМ „Марица”, при км. 82 + 310, посока Свиленград, на територията на община Любимец, област Хасково, при уговорено непълно работно време с работника С.М.Е. не е определено разпределението му.

Извън всякакво съмнение е обстоятелството, че дружеството–жалбоподател е работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на КТ, доколкото именно то е юридическото лице, което е сключило Трудовия договор с работника С.М.Е.. АНО правилно и законосъобразно е квалифицирал нарушението, като е ангажирал отговорността на юридическото лице, в качеството му на работодател за допуснатото нарушение на чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ.

Нарушението е извършено в магазин за хранителни стоки, намиращ се на АМ „Марица”, при км. 82 + 310, посока Свиленград, на територията на община Любимец, област Хасково, тъй като там е мястото, където е положил

труда си работника Емин. Ето защо там е и мястото на конкретното нарушение. С други думи мястото е достатъчно ясно и точно описано, както вече бе посочено.

Датата на нарушението е 11.11.2020 година, тъй като тогава е сключен Трудовия договор.

Деянието е съставомерно от обективна страна, като с оглед обстоятелството, че е ангажирана административнонаказателната отговорност на ООД, доколкото се касае за обективна отговорност, не следва да се обсъжда въпроса за субективната страна на деянието. Т.е. отговорността за нарушението на юридическото лице е обективна и не подлежи на изследване от субективна страна - установяването на предвидените в санкционната норма обстоятелства от обективна страна, влече съответно административнонаказателна отговорност за този субект (в този смисъл е Решение № 154 от 15.03.2018 година по КАНД № 342/2017 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова-Грозева).

В изложения смисъл са Решение № 463 от 25.10.2013 година, постановено по КАНД № 474/2013 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова, Решение № 473 от 21.10.2013 година, постановено по КАНД № 473/2013 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Петя Желева и др.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които дружеството-жалбоподател не се е противопоставило и не е посочило доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

-

Съгласно чл. 414, ал. 1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на

здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с Имуществена санкция или Глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. При така направения преглед на установените факти и приложимите правни норми се налага изводът, че отговорността на „САЛКО“ ООД е законосъобразно ангажирана на основание чл. 414, ал. 1 от КТ.

По делото не се констатираха смекчаващи отговорността обстоятелства.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства следва да се вземат предвид данните, че при проверката са констатирани и множество други нарушения на трудовото законодателство в този обект.

Степента на обществена опасност на деянието е завишена, тъй като подобни случаи на нарушаване на трудовото законодателство са често срещани в последно време и налагайки съразмерна санкция ще се дисциплинират всички други работодателите към спазване на трудовото законодателство.

Размерът на наказанието следва да се определи при наличие на завишена степен на обществена опасност на деянието, при липсата на смекчаващи отговорността обстоятелства и при наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства. Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, макар и индивидуализиран в предвидения от закона минимален такъв. Наложената санкция в размер на 1 500 лв. (макар и минималния, предвиден в КТ размер), Съдът намира за необходима за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание - да се предупреди и превъзпита нарушителя, както и генералната превенция за въздействие върху обществото.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 година по Тълкувателно дело № 7/2010 година на ОСК на ВАС, специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните“

нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в от КТ следва да имат два основни признака - нарушението да е отстранено веднага след установяването му и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители, като в настоящия случай не са налице и двете предпоставки. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (за разлика от случаите по чл. 28 от ЗАНН), а налагане на същото по вид административно наказание - Имуществена санкция, респ. Глоба, но в многократно по-нисък размер. По изложените съображения Съдът намира, че приложението на чл. 28 от ЗАНН се дерогира от специалната норма на чл. 415в, ал. 1 от КТ, касаеща привилегированите състави на административни нарушения на този Кодекс. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ се отнася към тази на чл. 28 от ЗАНН като специална норма към обща в производствата по налагане на наказания във връзка с установени нарушения по прилагане на трудовото законодателство, поради което и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН се явява неприложима. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ дава възможност на АНО при наличие на определени обстоятелства, характеризиращи деянието и дееца с по-ниска степен на обществена опасност, да наложи по-лека санкция, без да нарушава принципа за индивидуалната и генералната превенция.

Досежно приложението на чл. 415в от КТ - в този смисъл следва да се отбележи, че преценката по чл. 415в от КТ е преценка, с оглед разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, предхождаща налагането на санкцията, предвидена в закона. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 415в от КТ, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава (напротив обществената опасност на деянието е завишена както вече бе посочено), поради което не съставлява маловажен случай, според Съда.

Условието, което поставя законодателят на първо място за прилагане на привилегирвания състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ е нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс. В настоящия случай не е налице посочената хипотеза, тъй като първата предпоставка за прилагането ѝ - нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, не е реализирана (в тази насока няма данни по делото). Уреждане на разпределението на работното време чрез Правилник за вътрешния трудов ред или График (седмичен или месечен) е без правно значение по изложените по-горе съображения. При липсата на първата предпоставка е безпредметно да се изследва втората такава, предвидена в нормата на чл. 415в, ал. 1 от КТ - да не са произтекли вредни последици за работниците и служителите, но за пълнота Съдът счита за необходимо да отбележи, че тя също не е налице, тъй като вредите произтичат от самия факт, че не е определено разпределението на уговореното непълно работно време и не следва да се доказват от АНО. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 415в от КТ и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 415в от КТ за съответстваща на закона.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО в размер на 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл.

27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 120 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо.

По отношение на Решението в частта за разносните АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разносните от тяхна страна.

Мотивиран така и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 26-001183 от 18.01.2021 година на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - Хасково, с което на „САЛКО” ООД с ЕИК 108551871, със седалище и адрес на управление: град Кърджали, ж.к.„Студен кладенец”, ул.„Язовирска” № 6, представлявано от управителя Касим Хакиф Местан, за нарушение на чл. 138, ал. 1, изречение последно от КТ е наложено административно наказание „Имуществена санкция” в размер на 1 500 лв.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ОСЪЖДА „САЛКО” ООД с ЕИК 108551871, със седалище и адрес на управление: град Кърджали, ж.к.„Студен кладенец”, ул.„Язовирска” № 6, представлявано от управителя Касим Хакиф Местан, ДА ЗАПЛАТИ на Дирекция „Инспекция по труда” – Хасково с адрес: град Хасково, ул.„Патриарх Евтимий” № 2, сумата от 80 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 500/2021 година по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____